

Vertrouwen in profeten

Waarde vriend James,

Ik zit hier in het bos en rondom mij zuigen de bomen de sappen uit de grond om de eerste blaadjes te kunnen maken. Ze zijn er nog lang niet, maar je voelt dat de winter vrijwel voorbij is.

Je schreef mij een brief waarin je me vertelde over profeten van de nieuwe tijd en vroeg mij daarop te reageren.

Er zijn er velen die tekenen krijgen of dat denken. Ik heb ook mijn deel gehad in het ontmoeten van deze mensen. Misschien is het met jou zoals het met mij is gegaan. Alle mensen die ik in mijn leven ontmoet heb, alles wat er met mij gebeurd is, alles waar ik getuige van ben geweest, wijzen in vooral één richting.

Al deze tekenen hebben voor mij de betekenis van aanwijzingen, wegwijzers, maar hebben zij ook een waarde in zichzelf? Ja, er is een betekenis voor de persoon of van de gebeurtenis zelf. Maar die twee, de betekenis van een persoon of een gebeurtenis zelf en de betekenis die er voor mij aan verbonden is, hoeven niet noodzakelijk samen te vallen. Ik heb dingen gezien en met mensen gesproken die maar al te aards bleken en niet goddelijk of profetisch zoals ze zelf impliciet of expliciet beweerden. Dus tot nu toe kan ik alleen maar concluderen: Ik volg geen leider s, maar ik probeer met mijn hart te begrijpen wie of wat ik ontmoet of over hoor, er op hopen dat ik mijn streven verwezenlijk; het streven de weg van WarmeSchoonheid, de echtheid, te bewandelen in het Licht der Liefde, onderweg mijn balans te hervinden en aan het eind en de harmonie te bereiken.

Je hebt als mens je leven niet onder controle. Wat kan ogen als een vergissing, kan uiteindelijk als een wending ten goede uitpakken. En soms wanneer je denkt de juiste beslissing te nemen, heeft het geen enkel onmiddellijk merkbaar effect.

Beaudelaire heeft gezegd: de beste truc van de duivel is er in te slagen de mens over te halen te geloven dat hij niet bestaat.

Nu hecht ik geen waarde aan het middeleeuwse beeld dat men van de duivel heeft. Maar ik weet dat mijn broeder in deze wereld is. Hij die ook wel de gevallene wordt genoemd, is in deze wereld.

Als gevolg daarvan kan men in eerste aanleg geen mens geheel vertrouwen. Dat wil zeggen, je kan niet geheel bouwen op wat mensen zeggen en zelfs niet eens op wat ze doen. Je kan alleen vertrouwen op wat je hart je ingeeft, vooropgesteld dat je je hart opdraagt aan het zoeken van balans en het bereiken van de harmonie bij de AllerEerste.

Ik kan alleen vertellen over mijn mandaat, het pad van mij en mijn begeleider; zonder van anderen te vragen dat zij hetzelfde pad volgen. Iedereen heeft zijn en haar eigen weg te bewandelen.

Men kan elkaar er over vertellen, maar ook daar kan weer een beperking aan zijn; zoals ik het al eerder iemand zei: woorden zijn als geld, verschillende valuta die niet omgewisseld kan worden; een

spraakverwarring . Dat is ook waarom woorden gebruikt kunnen worden om macht te vergaren.

Of zoals ik het eens schreef aan zo'n goddelijke profeet waar ik het hiervoor over had: Behalve wanneer men vertrouwt -er op vertrouwt dat de persoon die spreekt of schrijft waarachtig is in zijn eigen ogen, in harmonie- ervaart men woorden als een aanval, met het doel macht te vergaren.

Helaas, woorden. Tenzij geschreven in vertrouwen, zijn zij gemaakt om macht te vergaren. Tenzij gelezen in vertrouwen, worden zij als een aanval. Het dilemma van de Babylonische spraakverwarring.

Kan men dan zichzelf vertrouwen, wetend dat Luciwer, de gevallene hier is, zelfs als men verlangt naar harmonie? Het antwoord weet ik niet op de manier zoals ik weet dat ik twee handen heb. Wat ik weet en waarvan ik weet dat ieder mens het moet doorlopen, is dat ieder zich deze vraag stelt; voortdurend.

Zie daar mijn antwoord. Zo zou ik elke profeet of wijze benaderen. Ik volg geen leider en wil er geen zijn, want leiderschap en hiërarchie zijn instrumenten van Luciwer.

Ik werk aan mij zelf, de Liefde in mij te herontdekken, via een interne balans op weg te zijn naar harmonie. Dit in Warmte aan mijn medemensen bekend te maken. Niets meer. WarmeSchoonheid.

Gedonder in het Paradijs

Goede vriend Manas,

Ik wil je het volgende vragen. Jij zegt dat in de Wereld van de Eerste Incarnatie alle zielen besloten te zien hoe het was om buiten de directe aanwezigheid van de AllerEerste te zijn. Hoe werd dit bereikt? Hadden alle wezens die in die wereld incarneerden geen herinnering meer aan Jahweh of herinnerden zij zich wel maar ontkenen ze dat? Want op mij komt het over dat Meljor en zijn volgelingen zich herinnerden en Jahweh niet ontkenen, hoewel Jahweh niet zichtbaar aanwezig was. En als dezen zich herinnerden houdt dat toch in dat alle anderen dezelfde herinnering gehad moeten hebben en toch er voor kozen te ontkennen dat zij hadden geleefd met en deel genomen bij de

AllerEerste en dat zij compleet gelukkig waren in die wereld (herinner jij je dat je mij verteld hebt dat er geen "gedonder in het paradijs" is geweest)? Dus, waar kwam de ontevredenheid vandaan, de mensachtige (zielachtige? Ik betwijfel het) dictatorschappen. Wie waren hun volgelingen. Hoe dan ook, was het niet zo dat iedereen in de eerste plaats in die wereld incarneerde om zichzelf te vervolmaken? En om mee te beginnen, ze waren in de wereld van Jahweh toch al volmaakt? Wat ik eigenlijk wil zeggen is, hoe konden volmaakte zielen die in harmonie met Jahweh leefden degenereren in elkaar bestrijdende volken? Waar kwam al die onvolmaaktheid vandaan?

Waarde vriend James,

Nee, er is nooit "gedonder in het paradijs" geweest. Dat er een beslissing genomen werd om buiten de inspirerende aanwezigheid van de AllerEerste te zijn, betekent niet dat alle zielen -of zelfs maar een-ongelukkig of ontevreden waren met hun zijn. Je zou wel kunnen zeggen dat de AllerEerste alle zielen onvolmaakt geschapen heeft. Niet dat de daad van de creatie onvolmaakt was, maar de klus, om het zo maar eens te zeggen, was met opzet onaf gelaten. In plaats daarvan gaf de AllerEerste alle zielen de onmetelijke gave van de volledig vrije wil. Ik noem dit de ultieme daad van Licht, WarmeSchoonheid en Liefde.

Op deze manier was en werd het ervaren van en deelnemen in de eeuwige harmonie van de AllerEerste niet zoiets als een gebod, een order van de grote baas, maar een daad van volledig vrije wil door de geschapenen, de zielen, alle zielen zelf.

De beslissing van alle zielen om buiten de aanwezigheid van de AllerEerste te zijn was dus niet een daad van ongenoegen, op zoek te gaan naar iets beters. Het was een daad van het eren, het herkennen en erkennen van de gave van de volledig vrije wil. Dat wat gegeven was ook daadwerkelijk te gebruiken.

De AllerEerste stelde de geschapenen in staat zelf de puntjes op de i te zetten. Ik kan me niet iets mooiers, liefdevollers en schitterenders voorstellen dan dit. Laat je kinderen los zodat ze zelf volwassenen kunnen worden!

De wereld die geschapen werd, het bestaan buiten de aanwezigheid van en het rechtstreekse bewustzijn over de AllerEerste -met andere woorden de Wereld van de Eerste Incarnatie- lijkt veel op onze Wereld van de Tweede Incarnatie. In die wereld, zoals in de onze, was er een zeker bewustzijn over een schepper, een godheid. Maar niet meer de zichtbare aanwezigheid er van.

Bovendien was het niet zo dat de zielen in hun eerste incarnatie degenererden. Zij gaven vorm aan hun wens zich te vervolmaken op de manier die ieder in volledig vrije wil het beste achtte. De zielen leefden de drie mogelijke keuzes.

De weg van inzicht en erkenning voor de schepping. Te leven in harmonie met wat nog wel zichtbaar was, voelbaar, begrijpbaar. In balans de weg terug zoekend naar de AllerEerste.

De weg van inzicht en erkenning voor het geschapene. Ieder de balans in het eigen wezen zoekend. Voldoening vindend in wat nog wel zichtbaar was en op die manier hopen de weg naar de AllerEerste terug te vinden.

De weg van inzicht en erkenning de geschapenen en de schepping. Er orde in aan te brengen omdat het de aanwezigheid van de AllerEerste miste. Een eenheid aan te brengen die, eenmaal tot stand gekomen, de AllerEerste aangeboden kon worden.

Natuurlijk herken je in de eerste weg de weg van de Liefde, de weg van Meljor en Nananja. Begaan met alles en iedereen.

In de tweede weg herken je zeker de weg van de WarmeSchoonheid. Het vervolmaken, het zachter en reiner maken van het zelf, in de hoop zo de harmonie van de AllerEerste waardig te zijn. De weg van Ewezel en Anoenja.

In de derde weg is uiteraard het Licht herkenbaar. Schitterend en fascinerend, met daadkracht alles proberend te doorgronden. Overal het licht op te werpen. De weg van Luciwer en Alnatrea. Alles en iedereen organiserend, voorwaar alles te ordenen.

En wat meer is, door op deze manier de zielen in staat te stellen hun volledig vrije wil in een bestaan buiten de harmonie te gebruiken, ging de AllerEerste tegelijk een ontmoeting met zichzelf aan. Want Licht, WarmeSchoonheid en Liefde zijn de aspecten van de AllerEerste.

Er is nooit "gedonder in het paradijs" geweest en het zal er ook nooit zijn. Met het paradijs duid jij aan wat de oorspronkelijke wereld heet. De incarnatie in de eerste wereld is anders verlopen dan het volmaakt worden van alle zielen als geheel. Zoals ik zei lijkt de eerste wereld sterk op onze tweede wereld. De overeenkomst tussen deze twee werelden is dat er in beide geen godheid direct en waarneembaar aanwezig is en het vereist geloof van de incarnerende ziel verlangde om het stadium van volmaaktheid te bereiken. Geen geloof in een persoonsje in de wolken, maar het geloof in de oorsprong van de eigen ziel, de balans tussen Licht, WarmeSchoonheid en Liefde.

Het moge lijken dat, gelezen Het Verhaal, het vervolmaken van de ziel in de eerste wereld faliekant fout gelopen is. Dat is waar wanneer men bedenkt dat totale harmonie, de balans dus tussen Licht, WarmeSchoonheid en Liefde, de uitkomst van de eerste incarnatie had kunnen zijn. Het was juist de volledig vrije wil van elke ziel en de afwezigheid van de zichtbaarheid van de AllerEerste, die een ander resultaat gaf dan de nagestreefde balans. Uiteindelijk ontstonden er juist drie aparte groepen en het resultaat was desastreus.

Heeft de AllerEerste toen gedacht "ik doek deze schepping op en ik begin iets anders"? Het antwoord is uiteraard nee. De weg die Licht en WarmeSchoonheid af te leggen hebben om volmaaktheid, balans, te bereiken is alleen anders dan de weg die Liefde af te leggen had.

Daarom werd een tweede wereld gecreëerd om de zielen van het Licht en de zielen van de WarmeSchoonheid in staat te stellen hun leerproces, hun karma, af te maken. En de AllerEerste zond zijn zoon Liefde naar deze wereld om het mogelijk te maken die balans te vinden. Ook is in de tweede wereld de ziel niet meer in incarnatie met een volledig vrije wil. Met de volledig vrije wil heeft elke ziel die nogmaals ging incarneren zich een leven in de tweede wereld ontworpen om dat te kunnen leren wat nog geleerd moest worden. Maar eenmaal in incarnatie in die tweede wereld zou de ziel geen volledig vrije wil meer hebben, maar de rol van het leven leven onder begeleiding van een geleideziel, een ziel van Liefde.

Wanneer wij allen terug zijn na deze Wereld van de Tweede Incarnatie in de oorspronkelijke wereld is de harmonie dan ook compleet en volmaakt, in balans. Om die reden zal er nooit een dissident geluid zijn in de uiteindelijke harmonie van alle zielen in de aanwezigheid van de AllerEerste. En onthoud, er is ook nooit een dissident geluid geweest. Te denken in termen van "gedonder in het paradijs" is een bijbelse visie. Een verhaal dat geschikt was voor de mens in zijn kindertijd. Het is duidelijk dat het in een vroeger stadium noodzakelijk was te werken met het beeld van de wrekende god. Maar niet al te lang geleden heeft Meljor dit gecorrigeerd door duidelijk te maken dat God ook Liefde is. Het was niet al te lang geleden dan de AllerEerste zijn zoon Liefde zond. En net zoals in de eerste wereld als hier in de tweede wereld zijn het de fanatici en de toegeevenden die een belemmerende rol spelen, belemmerend voor het vinden van de balans.

Met name in religies hier zijn het de fundamentalisten en de onverschilligen, de uitersten van de schaal, die een bedreiging voor de vrede van allen vormen. In alle religies zijn het de gematigden en zij die open van geest zijn -dus niet de tolerant- die geliefd en gerespecteerd worden, zelfs door niet-religieuzen. Hetzelfde gaat op voor wereldlijke organisaties waar de overheersende rol voor het geld is.

Je weet uit Het Verhaal dat de eerste wereld eindigde. En toch kan men Luciwer niet het kwade noemen, Ewezjel de negerende en Meljor de rechtschapene. Hoewel de overgrote meerderheid van alle zielen de weg der Liefde namen, hield dat niet in dat zij gewonnen hadden. Er was geen winnen of verliezen! Er was, eenmaal terug in de oorspronkelijke wereld, een beseffen door alle zielen over hoe de gave in elkaar stak! Om deze reden is de tweede incarnatie waarin wij allen leven niet een straf van de AllerEerste, maar de uiteindelijke stap naar complete volmaaktheid. Je geleideziel laat je de Liefde voelen, niet de houding van de overwinnaar.

Mijn broeder Satan

Waarde vriend James,

Het was erg aardig van je om me te bellen aan het begin van het nieuwe jaar, zo vlak na de klok van twaalf. Ik had het lekker rustig; ik zat in mijn tijdcapsule. Onder en boven mij en aan weerskanten vloog de tijd voorbij als een straal door de eindeloze donkerte van het heelal. Nee, mijn stemming was geheel natuurlijk. De wereld buiten schoot als een gek voorbij, maar in mijn kwartieren heerste grote rust. Ik had al

weken naar die toestand uitgekeken, een gat in de tijd te vinden om in uit te rusten.

De lucht buiten is grijs, maar wat maakt het uit, het is winter. Bovendien, de kortste dag is al lang achter de rug; we gaan weer richting zomer, wat een leven!

Ik was erg geroerd door je reactie op "de ziel in het vlees". Als ik je door de telefoon goed begrepen heb, zei je dat je door die compositie eigenlijk pas echt goed begreep waar het Verhaal en het stuk van het Weten van de Ziel dat je hebt over gaat, dat het nu voor jou een coherent geheel begint te worden, iets waarin perspectief komt.

Dank mij daar niet voor, maar geef jezelf een bedankje, want wat je nu ziet in wat je gelezen hebt, was er al in aanwezig. JIJ bent degene die het nu ziet.

Toch was ik geroerd, zoals ik al zei, je dat ook te horen zeggen. Zoals het voor elke schrijver voldoening zal geven wanneer de lezer te pakken heeft waar het boek eigenlijk over gaat; dat geldt voor dit boek wel heel

speciaal. Want de boeken gaan niet over de schrijver, zelfs niet over wat hij geschreven heeft -niet als belangrijkste-. Het gaat over de lezer. Alle vijf de boeken gaan over ons allemaal. En wat meer is, het is tevens een bericht aan mijn broeder die Satan genoemd wordt, om hem de weg naar huis te tonen; denk daar maar eens over na! Jezus vocht met de duivel toen hij in de woestijn verbleef, terwijl ik zeg, "Kom naar huis broeder, onze Vader wacht op ons."

Herlees "de laatste Strijd" nog maar eens. Ik voel compassie voor mijn broeder, hoewel zijn wegen niet de mijne zijn en ik zijn wegen ook nooit zal gebruiken. Er wordt niet van hem gevraagd om een knieval te maken, maar simpel weg om te herenigen. Dat is precies wat zal gebeuren, het ligt in de schoot van het lot.

Ik ben ook in de woestijn, zoals ik je jaren geleden schreef en vertelde, maar ik ga het gevecht met de duivel niet aan, noch wil ik hem proberen te verleiden met een tegenvoorstel. Ik geef hem slechts een bericht van huis. Het is hetzelfde bericht dat ik zijn volk hier op aarde geef. Het bericht kan niet simpeler gesteld worden dan dit: "Vind de balans waar jullie op zoek naar zijn gegaan en kom naar huis, jullie worden node gemist." Alle vijf de boeken komen effectief op dit bericht neer.

Ik heb 'besloten' waar de volgende compositie over zal gaan. Het zal gaan over Naasteliefde, je weet wel, waar baardmans twee millennia geleden over zei, dat je je naaste moest liefhebben. Hij sloeg de spijker op zijn kop, zoals je wel weet, maar de essentie van zijn bericht is verstoord geraakt. Het wordt tijd die een weinig op te frissen.